

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj Li.

V Ljubljani, 4. novembra 1898.

List 44.

Kaj je z vero?

(Ant. Hribar.)

Verujem v Boga Očeta, vsegamogočnega stvarnika nebes in zemlje.

All je Bog?

Prva in temeljna resnica vse vere je ta, da je Bog. Zato molimo koj v začetku apostolske vere: „Verujem v Boga“, kar se pravi: Verujem, da biva en Bog in verujem tudi vse, kar je učil in kar je razodel. Za to resnico pa, da biva en Bog nad nami, imamo mnogo trdnih dokazov, gotovo več kot vedo bogataši povedati nasprotno, namreč, da Boga ni.

Najboljši in najtrdnjši dokazi, da biva Bog, so naslednji:

1.) Dokazuje bivanje božje ves obstoječi svet. Gotovo mora bivati en večen, vsegamogočen Bog, ker biva tudi vidni svet.

Svet pa ni le sama zemlja, na kateri mi prebivamo, ampak beseda svet obsega vse, kar mi vidimo, kar biva; tedaj solnce, mesec, zvezde, zemlja, vsaka žival, vsaka rastlina, rudnina itd.

Od kod pa je vse to? Ali se je vse to samo naredilo? Nikakor ne, to ni mogoče! Kar je samo na sebi mrtvo, kakor kamen itd., to samega sebe in družega ni moglo storiti. Nobena hiša, nobena ura se ni naredila sama. Norca bi ga imenovali vsakega, ki bi trdil, da se je recimo, tudi najpriprostejša kmetiška kočja sama zgradila in postavila. Nezmisel! Vsakdo mora dosledno, ako vidi hišo, sklepati, da je bil neki stavbinski mojster, ki je hišo naredil. Če vidimo uro, sklepamo zopet na urarja, ki jo je naredil. In ako mi opazujemo največji mojsterski stvar, svet, ali ne bomo

dosledno sklepali tudi tukaj, da je moral biti neki mojster (t. j. Bog), ki je to velikansko zgradbo, ta neizmerni svet naredil?

Preslabe in malo prepričevalne trditve uporabljaja neverstvo, da bi utajilo bivanje Boga, v kljub obstoječemu svetu, ako pravi: Vse, kar obstoji in je na zemlji, nastalo je iz prirodne sile, ki po določenih zakonih deluje. Ali zopet moramo tu vprašati: Odkod pa pride ta prirodna sila? Od kod ta zemeljska snov, s katero in po kateri jedino prirodna sila delovati more? Od kod ti zakoni, po katerih prirodna sila deluje? itd. Vidi se, da napravlja nauk neverstva mislečemu duhu neskončno več težav in preglavic, kot priprosta katoliška vera, ki se že v besedah sv. pisma izraža: „V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo.“ — Svet biva in obstoja, torej mora bivati tudi vsegamogočni Stvarnik tega sveta, t. j. Bog.

Ta dokaz ti stavi pred oči vsaka travica, vsaka cvetka, vsako drevo, vsak črvček, vsaka žival itd., bogataš oglej si ga in priučuj si ga! Ako vidim n. pr. drevo, vprašam se: Od kod je to drevo? Iz semenske peške. Od kod je ta peška? Jaz dobro vem, da je tudi prišla od semena, tedaj od drevesa. To drevo je prišlo tudi od peške, ki je bila svoj čas tudi od drevesa. . . Biti je moralo tedaj enkrat ali drevo ali peška po neki drugi zunanji moči ustvarjena. Ta Stvarnik pa, ki zamore iz nič kaj napraviti, je Bog, ki je vsemu obstoječemu v začetku dal moč in obstoj, kateri to tudi vzdržuje in ohranja.

2.) Bivanje Božje dokazuje tudi red in lepota vsega stvarstva. Kdor modro in trezno opazuje celo stvarstvo, vesoljni svet, saj mora priznati

nehote, da vlada v vseh stvareh od največje do najmanjše neki namen, plan, neki postavni red.

Ako se ozremo na zvezdnato nebo, vidimo gori neprešteto množico srebrnih teles, ki večinoma presegajo našo zemljo po svoji velikosti. In vsa ta telesa se premikajo okoli nekega bližnjega nadpičja in ob enem okoli nekega oddaljenejšega. Vsako nebno telo pa hodi mirno svojo pot, ne da bi to kako drugo oviralo. Vse je postava, vse je red. In če se ozremo okrog po naši zemlji, oh kako lep red, kako čudovita harmonija povsodi. V vednem neprestanem redu vrstita se dan in noč. Za zimo sledi pomlad in za vročim poletjem jesen s svojim sadjem. Vode namakajo zemljo in kadar so si odpočile v morju ali v jezerih, dvigajo se zopet kot sopara v zrak, da pomakajo kot blagodejni dež zemljo. Opazuj stvor slednje travice, kako ti je vse natančno, lepo zloženo. Cvetni listi so drugačni kot listi drevesni, krasotne barve metuljev se mej seboj razlikujejo in v najmanjši živalici ti pokaže povekšalno steklo vse potrebne organe za življenje. Nad vsem tem pa je prekrasni stvor, kralj vsega vidnega stvarstva, človek.

Napravimo torej sklep: Kjer je postava in zakon, biti mora tudi postavodajalec; kjer je red in harmonija, tu mora biti že poprej misel in ideja, ki je ta red ustvarila; kjer vse po pravilih drugo izpolnjuje, tu mora biti modrost, ki je vse tako uravnala, da je dala vsaki stvarici namen in nalog delovanja. Ta prvotna postava, ta prvotna misel, ta prvotna modrost pa pride od onega bitja, ki ga imenujemo Boga vsemogočnega, neskončno modrega.

3.) Imamo dokaz bivanja Božjega v nrvnem življenju in v natori človeški. Vsak človek čuti v sebi neko zapoved, katera ga poučuje in mu pravi, kaj sme storiti in česa ne sme; kaj je pravo, kaj nepravo. To zapoved imenujemo vest. Vest se naznanja že v otroku in v odraslem človeku, pri revnem kot pri bogatem, pri hudobnem in dobrem. Le kdor leta in leta grešno živi, morda zaduši v sebi vest, a se kasneje zopet zbudi, vzlasti na smrtni postelji in sicer z grozno silo. Od kod pa je ta nrvna postava, ta zapoved naše vesti? Človek sam si je ne more dati. Ta postava je neodvisna od volje človekove in zapoveduje čestokrat zoper človekovo voljo in poželenje. Tudi ne more biti ta postava kak pojav tako zvanega duba časa, ker večkrat njegova mišljenja obsoja. In vendar vemo, da ima in mora imeti vsaka postava svojega postavodajalca, kateri pa je za postavo, ki jo človek čuti v svoji vesti, le Bog.

Imamo še druge zapovedi tako glede nrvnosti, kot glede pravičnosti. In ti temeljni zakoni so in obstanejo povsodi in vedno isti. Nahajajo se že pri otroku. Od kod ti zakoni, te postave? Tudi te ne pridejo kot naravni zakoni ne od ljuai ne od vidne prirode. Ti zakoni morejo izvirati le od neke večne pravice, ki je nad ljudmi in nad svetom. In le takemu postavodajalcu se uda človek in le tak ima moč odločno svetu ukazovati.

4.) Nadaljni dokaz, da je Bog, imamo v verstvu vseh narodov. „Lahko da najdeš mesta brez ozidja, brez hiš, brez gimnazij, brez postav, da ne rabijo, da ne poznajo ladij; ljudstva pa brez Boga, brez molitve, brez priseg, brez verskih obredov, brez daru, še nihče ui videl.“ Tako je pisal že stari pagan Plutarh 100 let po Kristusu. In jednako pravi Cicero: „Nobeno ljudstvo ni tako surovo in divje, da ne bi imelo vere v Boga, če ga tudi ne pozna po bistvu“. Zato pa tudi vidimo, kako se povsodi prizadeva in raziskuje, da bi se tega Boga bolj spoznalo. In če ravno duh človeški prepričan sam po sebi in brez posebnega razodenja od zgoraj ni mogel nikdar priti do jasnega spoznanja božjega, vendar ni nikoli obupal ali dvojil, ali je Bog, ali ga ni, ampak je stavil altarje in zažigal darove temu nepoznatemu Bogu. Ta vera vseh časov in vseh rodov v neko višje bitje da se razlagati le iz tega, kako je uravnana človeška narava. Prazne izmišljotine človeškega duha nikoli ne postanejo splošna mnenja in prepričanja, marveč jih uniči časa tek, mej tem, ko ravno čas resnico najbolj spričuje, ko jo vedno ohranja skozi sto- in tisočletja. Nobena vera pa ni tako stara, tako splošna, tako prikladna človeški naravi, kakor ravno vera v Boga. Gotovo mora biti torej temu verovanju resnična podlaga, ker drugače se ne da raztolmačiti in razložiti.

Povprašajmo nebo in zemljo, človeka in njegovo zgodovino, v nebo kipeče gore in drobno bilko pod nogami, naš notranji glas, lepo vzajemnost in rednost vseh svetov in celega stvarstva — vse, vse kliče nam z orjaškim glasom: O je in biva en večni, vsegamogočni Bog, ki je vse ustvaril in vse najmodreje vlada ter ohranja. Le norec pravi v svojem srcu: Ni Boga! Torej

Bog je, ali kdo je On?

Ta Bog je dober Bog. On je tisti, ki je skozi in skozi dober, ki nima na sebi ne kake napake, ne pomanjkljivosti. Kako dober je ta Bog, tega človeška pamet ne more domnevati, ampak mi moremo le reči, da je Bog neskončno popolen, da je On Gospod nebes in zemlje, in

da vse dobro le od Njega prihaja, da On ker je vir vsemu dobremu tudi sam vse dobro v sebi združuje. Dober je le On sam in jedino On, in sicer je tako dober, da ima vse najlepše in najboljše lastnosti v najvišji meri. Bog je v resnici najvišje, najboljše dobro, katero jedino more zadovoljiti človeškega duha, ki pa naj tudi le po Njem hrepeni, ker ima vse, ako ima Boga. Od Njega vemo, da je

1.) duh, 2.) večen in nespremenljiv, 3.) povsod pričujoč, 4.) vseveden, 5.) neskončno moder, 6.) vsemogočen, 7.) neskončno svet in pravičen, 8.) neskončno dober, 9.) neskončno usmiljen in dobrotljiv. 10.) neskončno resničen in zvest.

Ljubimo Marijo!

(Pridiga v Marijinem Celju dne 12. avgusta 1893.)

(Dalje.)

II.

Kar je pa Bogu ljubo in sveto, mora biti tudi vsemu človeštvu ljubo in sveto. Kar Bog ljubi, kdo tega ljubil ne bo?

Med vsemi verami je naša krščansko-katoliška vera edino prava, edino resnična; ona nas uči ne samo, kaj je Bog, temveč tudi, kaj Bog hoče? In veste, kaj Bog hoče? Da bi ga posneli, da bi storili po svojih najboljših močeh vse, kar je on storil; to hoče od nas. „Vzglede sem vam dal, da kakor sem jaz storil, tudi vi storite“, rekel je Sin božji. „On nam je zapustil vzgled, da hodimo po njegovih stopinjah!“

Kdo toraj ne bo Marije ljubil, ko vendar vsi nedvomljivo vemo, da jo je Bog neskončno ljubil in jo še ljubi in jo bode ljubil na veke.

Marijo ljubiti je božja volja, s svojim vzgledom nam jo je razodel.

Ko je Kristus na križu visel, v onem presnem trenutku, v zadnjih zdihljajih svojega življenja, ni pozabil človeštva opozoriti, naj Mater svojo ljubi! Vsaj je rekel sv. Janezu, kazaje na Mater: „Sin, glej tvoja Mati!“ Vedi toraj, da jo moraš ljubiti. Ne pozabi nje ljubiti! je opominjal ves svet.

Je-li tedaj čudež, da Marijo, lahko rečemo, ves človeški rod časti. Celó neverniki jo častijo. Mohamed piše o njej poln svetega spoštovanja: „O Marija, Bog te je povzdignil, posvetil in poveličal pred vsemi ženami!“ Mnogi krivoverci ji pojejo čast in hvalo.

Kako nje ne bi potem mi, kristijani, častili, poveličevali in — česar drugi ne storijo — kako ne bi nje brezmejno ljubili? „Glej, odslej me bodo poveličevali vsi rodovi!“ tako si prerokovala ti sama, o Marija. Tvoje besede veljajo celi zemlji,

toda v prvi vrsti „izvoljenemu rodu, kraljevemu duhovništvu, svetemu ljudstvu krščanskemu ljudstvu!“

Kršćanstvo se pa tudi lahko ponaša, da je bilo v goreči ljubezni do Marije device vedno vstrajno, nevpogljivo, edino! Zgodovina sv. katoliške cerkve je ob enem zgodovina Marijine ljubezni, Marijinega češčenja. Ni dobe, v kateri za njo ne bi bila plamtela srca vnetih otrok.

Že apostoli in prvi kristjani so se okrog nje zbirali v zvesti ljubezni. Pri vsakem važnejšem dogodku bila je ona kot tolažnica in pomočnica med njimi. Nje ne omenjajo večkrat samo evangelisti, temveč hoteli so ji še na drugi način posebno čast skazati. Sveti Lukež, izvrsten slikar, je naslikal več lepih Marijinih podob; kristjani so jih hranili v svojih zbirališčih ter zaupljivo in z nepopisno ljubeznijo gledali na nebeško Devico. Kamorkoli so take Lukeževe slike prišle, povsod je takoj nastala sloveča božja pot; eno izmed njih sem jaz sam videl v Rimu, v cerkvi Sta. Maria Maggiore; na njej se pozna, da jo je slikar bolj z ljubeznijo, kakor pa z barvami slikal.

Kristjani prvih časov se na zemlji niso smeli zbirati; kopali so toraj globoko pod zemljo celice za službo božjo in grobove za svoje mučenike. Sem ter tje so jih okrasili s skromnimi slikami; najstarejša mej njimi je zopet Marijina. Priča nam jasno dovolj, da je bila Marija predmet posebne ljubezni.

Silno povzdignilo se je Marijino češčenje, ki je eno in isto z ljubeznijo do Marije, ob času cerkvenih učenikov. O kako goreče so jo častili kako čudovito so jo ljubili? Imenujejo jo „nad vse sveto, nad vse slavno, nad vse češčeno“. Sv. Bazilij pravi, „da ona prekosi vse mučenike po svoji krasoti, kakor solnce vse zvezde“. Njej na čast so zlagali prekrasne pesmi in ganljive molitve; v njeno slavo so s plamenitim srcem tisoč in tisočkrat govorili. Ko je nesrečni krivoverec Nestorij se bil predrznil, kratiti njeno božjo čast, dvignili so se enoglasno cerkveni učeniki na efežanskem zboru ter z brezmejnimi navdušenjem vrnili Mariji dolžno čast. V imenu vseh navzočih jo je tako neprimerno lepo pozdravil odlični njen častilec, sv. Ciril aleksandrijski, rekoč: „Pozdravljena nam bodi Marija, mati božja, ti častitljiv zaklad celega sveta; ti luč, ki nikdar ne vgasne, ti venec devištva, ti žezlo prave modrosti, ti skrivnostno svetišče, ti mati in devica! Bodi pozdravljena, ti, ki si v svojem naročju nosila Njega, ki je neskončen, ti, po kateri nam je prišlo odrešenje sv. križa, po kateri se veselijo nebesa; angelji in nadangelji se tebe radujejo, peklenški duhovi pa bežijo, Lucifer pade iz neba;

človek, ki je pal, se zopet vzdigne do neba: Ti, po kateri je sv. resnica vzrastla na razvalinah paganskih zmot! Kaj bi še več rekel? Ali more človek dovolj dostojno to neprimerljivo devico poveličevati? Ona je mati in devica — o čudež, ki me z neprimernim strmenjem obda“.

Kako duhovito jo pozdravi veliki škof Gregor nikomedijski: „O biser, pravi, Marija, o biser, ki vsako vrednost prekosi! O lepota vseh lepot! O božja porodnica, ki presežeš vse krasote. Ti si po svojem čudapolnem rojstvu nam zopet pridobila izgubljeno plemstvo; ti si nam povrnila sijaj prvotne lepote. Po tebi se zopet povrne proggnani človeški rod v svojo preljubo domovino; po tebi smo dobili zopet presrečni raj; ti si upognila povzdignjen Kerubov meč: ti si nam vrata življenja odprla, ti si vse izpolnila, kar so preroki obljubovali“.

Vsa krščanska ljudstva so jo že od nekdanj častila. Knezi in kralji, papeži in cesarji so ji zidali velikanske cerkve, dragocene kapele. Cela mesta in dežele in obširne države so se k njej zatekale v znamenju neizmerne ljubezni. Prestolno mesto Carigrad so s sijajnimi svečanostmi njej na čast posvetili; cesarica Pulkerija je zidala njeno dražestno cerkev v Blakernah; cesar Justinijan in Narzes sta njej pripisovala svoje zmage; cesar Heraklij je njene podobe pribil na svoje ladije; Konstantin IV. jo je počastil na svojih zastavah kot vodnico in pomočnico vseh kristjanov. Mariji je bilo v brezpogojni ljubezni vdano vse grško in rimsko cesarstvo. A ne samo v sili, eden trenotek, ne, temveč sto- in stoletja!

Nenadoma se je zopet povzdignilo Marijino češčenje, združeno neločljivo z ganljivo ljubeznijo v srednjem veku ob času križarskih vojsk. Narodi so si jo izvolili za svojo zaščitnico; njej na čast so zgradili neštevilne samostane, cerkve, bolnišnice, šole in druge dobrodnele zavode. Takrat so nastale najlepše Marijine pesmi, ki nas do solz ganijo. Kdo je ne pozna, one divne rožice v bujnem, dišečem vrtu Marijinih pesmi: Ave maris stella?

Zdrava morska zvezda,
Božja mati sveta,
Ino zmiraj deva.
Blaga rajska vrata!

Mater nam se skaži,
Prošnje naj usliši,
Ki za nas včlovečen
Tvoj je hotel biti!

Enako lepa je ona:

O deva ti preslavljen,
Nad zvezdice postavljen,
Glej, Njega, ki je Stvarnik tvoj,
Zavijaš detice v povoj.

O vrata kralja blagega,
Dvorana solnca svitlega,
Življenje dala deva vsim, —
Zapojmo z glasom radostnim!

In zopet:

Devic mogočna varhinja,
Božanstva mati, čista vsa!
Ti vhod v nebeške slave dom
Naš up, ponos nebeščanom!

Milodoneče pesni so se razlegale čez hrib in dol, pevci so romali od mesta do mesta, od vasi do vasi, povsod so z neizmernim navdušenjem Marijine pesni prepevali. Marijina slava je odmevala od morja do morja. Ljubezen do nebeške Matere bila je zlata zvezda, koje čarobna luč ni vgasnila nikdar!

Bogati knezi so zapustili svoje svitle gradove, da bi stopili v kako Marijino družbo; kraljevi sinovi in potomci iz najodličnejših rodov in ustanovili cerkvene redove v Marijino čast. Marija bila je moč, v kateri so se dovršila tisočera plemenita dejanja.

Veliki učenjak, Aleksander haleški, je bil že nadepoln odvetnik; a napravil je bil on prej v otročjih letih obljubo, da bo vse uslišal, karkoli ga bo kdo prosil v imenu Marijinem; frančiškani to zvejo, poprosijo ga, naj stopi v njihov red; odmah postane Aleksander ponižen in čist frančiškan. Vse je žrtvoval v imenu Marijinem. Takih primer je tisočero.

Marijino ime je zadostovalo, da so srca vsplamtela, da so se dvignile roke, da se je svet odločil za vsako podjetje.

Že v starodavnih časih so Mariji v proslavo posvetili vsako soboto, pozneje cel cvetoči mesec majnik in ni še dolgo, bil je njeni časti odbran bogati mesec vinotok...

Kdo bi preštel prelepe molitve, ki se molijo Mariji na čast? Kdo bi pesni zbral, ki so bile zložene v njeno slavo? Koliko milijonov rožnih vencev se je že zmolilo, koliko milijonov vencev splelo v čast Marijino?

Nebo, ti nimaš toliko zvezd, morje, ti nimaš toliko peska, travniki, polja in vrtovi, vi nimate toliko cvetlic in trav, kakor je vnetih src, ki so gorela in še gorijo za Marijo, kakor je pobožnih rok, katere so se dvignile in sklenile v Marijini ljubezni!

Da bi se Marijina čast širila in globljeje vkoreninila, ustanovila je sv. cerkev božja pota. Kdo bi mogel vsa pregledati? Preveč jih je, predaleč so od nas mnogotera. Nepopisno je, kako so vneti Marijini otroci velečastno cerkve svoje Matere okrasili. Prvo zlato, katero so španjski mornarji pripeljali v Evropo, podarili so največji

cerkvi Marijini v Rimu, kjer se še dandanes blesti. Kar je najlepšega, najdražjega, to se mora Mariji darovati.

Ko so našli nove dežele, nove dele sveta, šlo je tudi tjakaj s prvimi naseljenci Marijino češčenje. Tudi tam so ji postavili ponižne podobe, sčasoma pa se je razvilo češčenje Marijino, kakoršno je pri nas. Uresničijo se po vesoljnem svetu besede, katere je zapel ves vnet Marijin častilec, laški romanopisec Aleksander Manzoni, ko poje:

Slava Tebi, o devic devica,
Ti si narodom mogočna pomočnica,
Tebe celi svet proslavlja,
Ljudstvo vsako Te pozdravlja!

Ljubezen do Marije je vseobčna. Ni kraja pod solncem, kjer je ne bi poznali.

Preljubi slovenski romarji! Le ozrimo se v duhu v svojo krasno domovino. Ne pozdravljajo nas od povsod znamenja Marijine ljubezni? Kje je katera cesta, ob kateri ne bi stalo pri nas po več Marijinih kapelic? Kje je hiša, bodi si revna, bodi si bogata, da ne bi imela na steni svetih Marijinih podob? Kje najdeš pošteno slovensko dekle, kje poštenega mladeniča, ki ne ve peti Marijinih pesni? V kateri družini ne molijo vsaki dan skupno Marijinih molitev?

Ah, nikjer se moje oko ne solzi tako ljubko v rajskem veselju, kakor na Slovenskem, če pomislim, kako vdan je narod Mariji! Skoraj na vsaki gori blesti se bela cerkva, kojih večina je Mariji posvečena. Dravsko dolino čuva Marija na sv. Višarjih, Marija Milosti v Mariboru in na Ptujski gori; ob Savi kraljuje Marija Pomagaj in Marija dobovska, ob Sotli te pozdravi Marijina cerkev na sv. Gorah, ob morju se v valovih leskeče Marija na Trsatu.

Naša zemlja je Mariji posvečena; Marijine cerkve so nepremagljive trdnjave v naši domovini, zato pa tudi ne bo nikdar propala!

(Dalje prihodnjič.)

O izpraševanju vesti.

(Dalje.)

Ako hočemo svoje vnanje napake in nepopolnosti dobro popraviti je najbolje, da pazimo pri posebnem izpraševanju vesti na nasprotno čednost; kajti prav to je najkrajše in najizdatnejše sredstvo. Recimo, da imaš napako, da s svojimi tovariši neprijazno ali preveč prosto govoriš. Pri izpraševanju obračaj tedaj pozornost na to, da se navadiš imeti pred vsakim spoštovanje, kakor bi bil tvoj višji, a samega sebe imej za najnižjega. Tu se boš učil, kako moraš z njimi govoriti in njim odgovarjati. Gotovo ne boš rekel nikogar več trpke ali žal besede, ako dosežeš to ponižnost. Ako čutiš pri raznih primerljajih upor in težkoče, uredi posebno izpraševanje vesti tako, da

si prizadevaš sprejemati vse, karkoli te doleti, kakor iz božje roke, po božji previdnosti in tebi v prid. Na ta način boš kmalu z vsem zadovoljen. Ako ti manjka prave nravnosti in sramežljivosti, da lahkomišljeno obračaš svojo glavo in oči na vse strani, ali si preveč radoveden, da bi rad vse videl kar je in kar ni, pečaj se pri izpraševanju vesti s tem, da imaš vedno pred očmi božjo vsegapričujočnost. Premisli, da mora biti vse storjeno tako, da se ne boš bal, ako tudi Bog vidi. V kratkem boš bolj sramežljiv, bolj zbran, bolj notranji in sicer brez posebnega truda in ne da bi se ti zdela ta skrb preveč naporna. Pomisli samo, da kako malo se ti ljubi po zbrani molitvi kaj praznega govoriti, ali krog sebe ozirati se; kajti pri občevanju in pogovarjanju z Bogom si na vse to pozabil. Vendar ako bi hotel vse unanje napake naenkrat odpraviti in poboljšati, bilo bi predolgotrajno in predolgočasno izpraševanje. Niti pri enem samem predmetu, recimo kako si pazil na oči, se ni treba predolgo muditi, da te ne začne boleti glava; kajti to izpraševanje je premalo obširno in zato utrudljivo. Ne oziraj se tedaj vselej le na zunanje napake, poboljšanje srca naj ti bo prva skrb, in prav kmalu bo postalo tudi vse drugo tvoje kretanje do cela drugačno.

Pri posebnem izpraševanju vesti se lotimo vselej le jedne napake. Vzrok temu je večji uspeh, katerega ima na ta način to sredstvo. Veliko težje, da, nemo-goče je, kaj doseči, ako povzamemo več stvari skupaj. Že po sebi je jasno, a tudi pamet nas uči, da bomo več zmogli proti posameznim napakam, kakor proti celemu številu. Kajti ako moramo na dosti stvari paziti, pride prav malo pozornosti na vsako posebej. Ako se vržemo vedno le na jednega sovražnika, jih bomo z malim trudom dosti ugonobili. To je način, po katerem moramo pobiti naše sovražnike, napake in strasti. Kasijan pravi: sv. Duh sam nas uči takega bojevanja ko pravi pri 5. Mojz 7, 22: „Gospod tvoj Bog bo pokončal te narode pred tvojim obličjem polagoma, družega za družim. Ne boš jih mogel naenkrat pokončati“. Gospod Bog rešuje tu. pripomni Kasijan skrit ugovor, kakor bi hotel reči: Ni se treba bati, da bi ti drugi preveč škode napravili, ko se boš le z jednim boril in le na tega pazil. Kajti resnoba katero obračamo le na jedno napako, hoteči jo odstraniti, obudi v duši strah in stud pred vsemi drugimi napakami; kajti vse nepopolnosti so med seboj zvezane. Kdor se torej oboroži zoper jedno napako in se zavaruje pred njo, ta je oborožen in zavarovan pred vsemi. Kdor si resno prizadeva pri posebnem izpraševanju vesti, da izruje jedno napako, poreže korenine vsem drugim napakam, ki so se vgnezdile v srcu. Skupna korenina vsemu hudemu je lahkomišelnost, da pustimo to zlo rasti. Zato se bojuje zoper vse napake, kdor se loti pri posebnem izpraševanju vesti le jedne same. Ako previdno krotimo jedno napako, vpliva to na vse druge. To vidimo pri izvežbanih konjih. Ako je jeden izmed njih dobro obrzdan in v pravih rokah, da ne more zdirjati in kršiti reda, zadržuje ta pred neredom vse ostale. Toda poleg tega imamo še vsakdanje splošno izpraševanje vesti, ki se ozira na vse napake.

Da si s pridom izprašujemo vest, treba navadno jedno stvar, bodisi napaka ali čednost, razdeliti v več delov in tako urediti izpraševanje del za delom, stopinjo za stopinjo. Tako lažje dosežemo, za kar se trudimo. Ako vzamemo kar celo skupaj, ne bomo

nič opravili. Kdor hoče s posebnim izpraševanjem vesti doseči morebiti to, da odpravi prevzetnost in jo ramesti s ponižnostjo, ne sme skleniti kar splošno, n. pr. tako-le: Nikdar več nočem biti prevzet, ampak vedno in povsod ponižen. S tem ne bo nič, kajti to je slabše ko nič. Celoto treba razdeliti v dele in pododdelke. Tako se sovražnike razkropi. Sedaj velja vsakega posebej napasti in zmaga je gotova.

(Dalje sledi.)

Razgled po svetu.

Dunaj. Pretečeno leto se je mudil zdravnik dr. Müller v Indiji, da prouči kugo, ki je tam razsajala. Da bi mogli to bolezen tudi na Dunaju znanstveno preiskavati, je prinesel s seboj v dobro zaprtih posodicah nekaj kužnih bacilov. Te so cepili mačkam in psom. Strežnik v oni sobi, kjer so delali take poskuse, se je po neprevidnosti okužil in umrl. Tudi služabnica je umrla, ki je stregla okuženemu strežniku. Celo dr. Müller, ki se je iz Indije povrnil zdrav, se je nalezel kuge, za več služabnika in umrl. Obbolele sta še dve strežnici. Dunajčani so vsled tega jako vznemirjeni. Kuge, lakote in vojske, reši nas, o Gospod!

Poljska. Zadnjič smo poročali čitateljem kako se je zgodilo trem rimsko-katoliškim semeniščem v varšavski nadškofiji. Kaj pa z nadškofom Popielom? Ker se ni hotel udati, da bi se poučevalo v njegovih semeniščih 14 ur na teden v ruščini, najmanj pa še od svetnega grškovzhodnega profesorja — ga je prognal poljski guverner in nam že znani Vojevkov — v Sibirijo. Ruski listi lažejo, da je v palači zaprt, a v resnici ga ni več doma v Varšavi, pač pa je nenadoma izginil. Na podlagi tega trde poljski listi, da je prognan v Sibirijo, ker že poznajo navado, kako pošiljajo Poljake v prognanstvo. Iz srede svojcev izginejo in ne povrnejo se več iz ledene Sibirije.

Italija. 8. decembra 1856. je napadel vojak Agesilao Milano pri paradi kralja Ferdinanda II. neapoljskega. 24. oktobra, 1860. pa je izdal Garibaldi sledeči odlok: „V čast Agesilaju Milanu, ki zasluži, da ga ohrani domovina v svetem spominu, ker se je tako junaško daroval na altarju domovine, da jo reši naselnika, ki jo je sušil, določamo: 1.) Magdalena Russo, Milanova mati dobi od 1. oktobra dalje dosmrtno pokojnino, mesečnih 30 cekinov. 2.) Obe Milanovi sestri dobite po 2000 cekinov. 3.) Finančnega ministra naloga je, da rečenc izplača“. Tako plačuje italijanska vlada domače razbojnike.

Bukovina. Ondotne žalostne razmere naj pojasni en primer iz dušnega pastirstva. On in ona bi se rada poročila. Stara sta po 58 in 62 let. Ona je udova in v razkolu, a je pripravljena prestopiti v katoliško vero. V župnijski pisarni se ji je naročilo, naj prinese potrdilo o smrti prvega moža in da naj naznani svoj prestop pri okrajnem glavarstvu. Listine bi stale 3 gld. Ona nima nič denarja, a on da dati noče rekoč: Za te 2 ali 3 leta, kar bova skupaj, da bi plačal 3 gld? Bog vari, ne, škoda denarja; raji se ne poročim. — Ona bi rada prestopila h katoliški veri. „Nauči se najprvo narediti križ, oče naš itd. in potem se zopet oglasi“. „Da bi se morala vsega tega učiti, tak trud, pa že raje ostanem pri stari veri“, — Pri mešanih zakonih se večkrat sliši vraža: Ako

umrjejo katoliško krščeni otroci je treba dati krstiti naslednje k razkolnemu duhovniku, da še ti ne umro. Seveda se smrt ne ozira na to.

Na Ruskem so zopet pregnali v Sibirijo osem katoliških poljskih duhovnikov, ker so odsvetovali nekaterim s katoliško cerkvijo zjedinenim, naj nikar ne prestopijo v pravoslavno cerkev.

Francija. Letos 5. julija po noči se je potopila v atlantskem morji velika ladija Bourgogne (r. Burgonj). Mej njimi so bili tudi 3 francoski Dominikanci, najmlajši komaj 24 let star in letos na novo posvečen. O zadnjih njihovih trenutkih pripoveduje nekdo, ki se je rešil, sledeče podrobnosti: Groze zadnje pol ure si ni mogoče predstavljati, kdor ni bil sam priča. Voda je drla v ladijo, ki se je vidno pogrezovala. Dosegla je že most. Stroj še dvakrat zabrlizga, naj se reši kdor more. Sledili so nepopisljivi obupni prizori. Nad 600 oseb, ki so se ravnokar zbudile iz spanja, spozna, da jih požira morje. Vsa prestrašena množica se tare okrog omenjenih treh belo oblečenih očetov, ki niso pozabili na svojo sveto službo, dasi je njim samim žugal pogin. Ladijski načelnik je vstrajal na svojem mestu, oni pa so reševali duše in tolažili obupajoče. Drug družemu so se spovedali in podelili sv. odvezo, na to so pa hiteli po ladijinih prostorih, povsod osrčujoč in kažoč na božje usmiljenje. Po navadi pridigerskega reda, kadar umrje kak sobrat, so zapeli obdani od tolike množice, „Salve Regina“ (češčena bodi Kraljica) in se pogrezali.

Afrika. Sv. oče so ustanovili v Egiptu semenišče za vzgojo koptskih dečkov in mladeničev v duhovski stan. — Italijani imajo v Afriki svojo naselbino. Tu prebivajo kapucini. Pred kratkim sta govorila predstojnik tega reda in kralj Humbert. Predstojnik je pripovedoval o veri in pravosti domačinov in priseljencev. Naglašal je tudi pomanjkanje denarja in da bi gnil kralja k dobroti, je omenil da je dal papež 50.000 lir za italijanski misijon v Afriki. To je pomagalo. Tudi Humbert je obljubil, da hoče pomagati.

Osnabruk. Škof dr. Bernard Höting je umrl na potovanju v Rim. Rojen je bil 18. julija 1821. Dosegel je tedaj visoko starost 77 let. Od l. 1854. do 1867. je bil profesor in direktor na različnih gimnazijah. Leta 1881. je bil izvoljen za kapitularskega vikarja; 21. februarja l. 1882. pa ga je imenoval Leon XIII. škofom.

Nizozemsko. Tu zborujejo vsako leto 20. oktobra in odpošljejo v Rim brzojavko, da ne odobravajo postopanja laške vlade, ki je vzela 20. septembra 1870. papežu njegovo državo. Letos se je vršilo to zborovanje že 28krat.

Anglija. Dva primera, kako krasne razmere so pri drugovercib, kjer smejo duhovniki živeti v zakonu. Soproga londonskega škofa se je ponudila, da rada prevzame birmo mesto njega. Ali ne bi bilo prijetno, od tako nežne roke birman biti? — Stari bolni pastor je maševal, nato je hotel obhajati. Ko je podobe kruha posvetil, pristopi njegova žena v klobuku in pravi „staremu“: „Le sedi, dragi moj, danes te zopet tako zelo trga po udih; bom že jaz do konca maševala. Rečeno, storjeno! Razdelila je kruh in vino, zmolila še ostale molitve in odpustila vernike. In to ni izmišljeno ampak prav res.“

Atene. Grški razkolni škofje se pritožujejo, da vera vedno bolj peša. Tega je kriva neodvisnost nji-

hovich duhovnikov, katerih je do 6500. Izmej teh ima komaj 400 vsaj nekoliko omike, a niti 50 jih zadostno ni izobraženih, kakoršna izobrazba se namreč danes zahteva. V samostanih domuje lenoba, največja nevednost in ne redko nesramnost, ki je pri prostemu ljudstvu v izpodtiko. Niti škofov nimajo, kakoršni bi morali biti. Sicer pošiljajo duhovnike na večja evropska vseučilišča, a navadno je tu njihovo jedino opravilo, da si napolnijo denarnice, učenje pa tako zanemarjajo, da domov prišedši niti za cerkveno službo več niso.

— Ako bi pisal pri nas kdo o razkolu, je vedno nevarno, da ne nariše stvari preveč črno; kajti strast človeka zapelje. Ako pa razkolnik sam prizna, kaka beračija je v njegovi cerkvi in v listu javno razkriva njene rane, mu smemo verjeti.

Razkolnik Anastazij Cakas piše v časopisu „Amaltheja“ sledeče: Kdo mora pridigovati v cerkvi? Tako upraša veren kristijan, ki resnično ljubi svojo vero in cerkev. Nedorasel deček, ki obiskuje še šolo, prebere list, ki ga ne ume ni sam ni njegovi poslušalci, kajti pisan je v starogrškem jeziku. Pri evangeliju stopi dijakon na prižnico in poje dotični odstavek, prav kakor v gledališču. Seveda, ljudstvo zopet razume toliko, kolikor prej pri listu. Čegava dolžnost pa je vendar, da razloži ta sveta berila, kdo mora prav za prav pridigovati. Ako je navzoč škof, je on dolžan in v vesti obvezan pojasniti svete vrste; a navaden duhovnik, kedar je on pričujoč. Ni li v šoli učiteljeva dolžnost, da razloži težko umljiva mesta? Ni li cerkev šola božje besede pod duhovnikovim vodstvom? Kaj koristi neukemu ljudstvu, ako kriči in poje duhovnik starogrške besede, katerih ne ume? Je li še kak škof ali duhovnik pri nas, ki bi storil svojo dolžnost in bil pokorn Kristusovim besedam: „pojditе in učite vse narode?“

Tudi drugi pisatelji se pritožujejo, kako nevedni in leni so ondotni duhovniki. A krivdo zvrčajo bolj na ljudstvo, zakaj redi take nevedneže in lenuhe, ko si vendar voli duhovnike samo.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (november) 1898
(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen

Ljubezen do siromakov.

b) Posebni nameni:

4.) **Sv. Karol Boromej.** Deška in duhovska semenišča. Velika resnost poklica za svetno in redovno duhovščino.

5.) **Sv. Caharija in Elizabeta.** Društvo sv. Frančiška Regisa. Zabranitev nedostojnih in gotovo nesrečnih porok in zarok.

6.) **Sv. Leonard.** Važne občinske zadeve. Dušno pastirstvo v ječah in jetnišnicah. Mnoge žrtve grdih strastij.

7.) **Sv. Engelbert.** Cerkev na Ogerskem. Ljudski misijoni in društvene duhovne vaje. Spreobrnjenje mnogih nasladnih ljudij.

8.) **Sv. Bogomir.** Sporazumljenje evropskih držav glede splošne razorožitve. Pomoč v hudih skrbeh za življenje.

9.) **Sv. Božidar.** Češčenje podobe sv. križa doma in v šoli. Spomenik Srca Jezusovega. Več cerkvenih stavb.

10.) **Sv. Andrej Avel.** Dejanska in prizanesljiva ljubezen do sramožljivih ubožcev. Stremljenje po popolnosti z vestnim izpolnjevanjem stanovskih dolžnostij pri učiteljih in vzgojevalcih.

Molitev,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda poveličal nekdanj na zemlji s Svojim presv. Sercem, in Ga še sedaj neprenehoma v najsv. Zakramentu po vsem svetu do konca časov poveličuješ, in du posnemam presv. Serce preblazene, vselej brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan Leon XIII 1885.)

Zlasti Ti jih darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in zlasti današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, stori, da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsak krat 300 dnij odpustka; enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek. Pij IX. 26. listop. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakokrat. Pij IX 1852.)

O sveti Jožef, predpodoba in varh častilcev presv. Serca Jezusovega, prosi za nas! (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, bl. Peter Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni.

Na milostljive priprosnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, sv. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neljuba zadeva, da bi se ugodno rešila.

Listek za raznoterosti.

Presvetli knez in škof dr. Anton Jeglič so se podali v Rim, da se poklonijo papežu. Povrnejo se koncem meseca novembra.

Petdesetletnico svojega delovanja kot voditelj zbora je obhajal 27. m. m. vpokojeni šolski vodja g. Leopold Belar. Gospod slavljenec ima lepih zaslug na polji cerkvene glasbe. Njegove mašne kompozicije so prav priljubljene. Neumornemu delavcu dal Bog še mnogo leta!

Lepo slovesnost so obhajali 30. m. m. pri č. o. franciškanih. Presvetli knez in škof so namreč podelili dijakonoma br. Ferdinandu Zajcu in br. Frančišku Ambrožu red sv. mašnikovega posvečenja. Prej pa so precej na široko razložili pomenljive obrede, ki so sklenjeni s podelitvijo tega zakramenta.

Javno predavanje je imel minolo nedeljo g. Evgen Lampe v dvorani „Katoliškega Doma“. Govoril je „o krščanskem socializmu“.

Javna predavanja prireja „Slovenska krščansko-socialna zveza“ vsako nedeljo v veliki dvorani „Katoliškega Doma“ v Ljubljani. Začetek je vedno ob 6. uri zvečer. Predavanja so jako raznovrstna, zanimiva in podučna, zato je želeli, da tudi naši čitatelji

opozarjajo nanje svoje prijatelja. Na svidenje vsako nedeljo zvečer v „Katoliškem Domu“.

Vč. p. n. duhovščini naznanjamo, da se v „Katoliškem Domu“ primerne sobe za prenočišče dobivajo.

Umrla je 26. m. m. na Viču gospa Marija Lavrič, soproga občespoštovanega posestnika in vinotrčca g. Jožefa Lavriča. Bog naj tolaži potrtega moža, ki je letos izgubil za sinom in hčerjo še svojo soprogo!

Prošnja. Podpisani župnijski urad se kar najlepše obrača do blagih bralcev in bralk „Zgodnje Danice“ in jih prav prisrčno prosi, da bi blagovoljno pripomogli k zidanju nove farne cerkve s tem, da vzamejo in med znanci razpečajo nekaj srečk, ki so na ta namen izdane. Jedna srečka velja 50 kr. Blagohotnim kupcem srečk je namenjenih 400 dobitkov v vrednosti 10 000 kron. — Prav prisrčno prosi torej podpisani župnijski urad: usmilite se tega svetega podjetja pa naročite po pismu ali dopisnici nekaj srečk. — Župnijski urad sv. Magdalene v Mariboru.

Lakota na Ruskem. Kakor l. 1891, je bila tudi letos na Ruskem jako slaba letina. Kak revež je tam kmet, ako polje ne obrodi, sprevidimo iz podatkov l. 1891. Radi slabih pridelkov prejšnjega leta je umrlo l. 1892. na lakoti in posledicah 697 000 ljudi. Ako pa prištejemo še one, kar jih je umrlo lakote še v drugi polovici l. 1891, naštejemo jih čez 1 milijon. Ubogi kmet!

Brasilija. V neki vasi države Rio živi 130 let star mož, po imenu Manuel Bernardo da Sá. Pred kratkim je izvršil tako opravilo, da bi si marsikateri mlad mož prej premišljal. Prišel je namreč škof iz metropole delit zakrament sv. birme. Od tam se je podal v bližnje mesto. Cela množica ljudstva ga je spremljevala in mej njimi ta starček. Pot je peljala čez reko in konj prečastitega škofa se vspne in strese jezdeca v deročo vodo. Vse je silno zbegano le naš starček ne. Takoj se požene v vodo in plava ročno kakor mladenič za škofom, ga prime in srečno prinese na breg. Prevzvišeni je bil izgubil že zavednost in se je še le čez dalj časa predramil. Vrli čin častitljivega starčka je bil poplačan. Nek gospod mu je podaril svojo lepo hišo, drugi pa so dali napraviti njegovo oljnato sliko, da jo obesijo v cerkvi zraven spoštovanega višjega pastirja.

Trpljenje duš v vicah. Dva pobožna meniha sta se dogovorila, da bo oni, ki bo zvedel za smrt drugega, takoj opravil zanj sv. mašo. Jeden umrje in drugi je maševal še isti dan zanj. Po maši se mu prikaže mrtvi in mu očita lenobo, zakaj ga pusti dvajset let čakati svete maše. Ta se izgovarja, da je bral sv. mašo takoj na dan njegove smrti. Ako je tako, pravi umrli, potem je v vicah pol ure dolga kakor dvajset let.

Za vse še tako male pregreške se treba pokriti v vicah. V avguštnem samostanu Mariabrunn pri Dunaju je umrl samostanski brat. Zavoljo njegove male postave so ga sploh klicali le za pobožnega Tomažeka. Njegovo življenje je bilo kaj priprosto. Ničesar se mu ni moglo očitati, kakor da je včasih godrnjal pomivajoč posode v kuhinji. Po njegovi smrti so slišal nekaj noči zaporedoma, kakor bi kdo pomival posode in ž njimi ropotal. Odprli so kuhinjo a ničesar niso ni videli ni slišali; ko so jo zaprli, je

začelo z nova. Molili so sv. rožni venec in opravili nekaj sv. maš za ranjkega Tomažeka, pa je kmalu ponehalo.

Nek duhovnik, katerega so radi pobožnega življenja imenovali svetnika, je moral po naročilu svojega opata na pot. Treba je bilo čez reko. Brodnik ga je prepeljal in zahteval 1 krajcar za plačilo. Menih pa ni imel prav nič denarja pri sebi, zato obljubi, da mu plača, kakor hitro mu bo mogoče. Menih je pa pozabil na to, in kmalu umrl. Naslednjo noč se prikaže opatu bledega obraza in žalosten. „O Bog“, zakriči ta, „brat Feliks, mar tudi ti nisi izveličan?“ Oh, mu odgovori zdihovaje, po smrti so me peljala zasluženja naravnost v nebesa, a na poti je ležal mal krajcar, ki je postajal večji in večji. Ko sem stal pred nebeškimi vrati, mi jih je zaprl krajcar, tolikšen je narastel. Treba je bilo ali krajcar plačati, ali v vice. Pa naj reče še kdo: a kaj mal greh!

Večina kristjanov mora v vice. Ko je bil papež Inocencij še kardinal, je obiskal večkrat nekega svetega puščavnika. Enkrat ga je dobil v zamaknjenji. Inocencij ga ni maral motiti in je slišal sledeče: O Bog, kako grozovite reči sem moral gledati; peljali so me h pektu in sem videl kako padajo duše vanj, kakor goste snežinke; v vice pa so padale kakor droben sneg. V nebesa so prišle v tej pol ure le tri duše: jednega škofa, jednega samostanskega predstojnika in jedne udove v Rimu. Vse te osebe je imenoval po imenu. Inocencij se je pozneje prepričal, in res so vse te tri osebe umrle isto uro.

Molimo sv. rožni venec. Roženvenška pobožnost se že bliža h koncu. Vstrajajte te kratke dni. V vsodbudo še eno dogodbo, kakor jo je zapisal sv. Alfonz Ligvorij. — V Rimu je živela neka Katarina jako pohujšljivo. Ko je slišala nekega dne sv. Dominika pridigovati o rožnovenški pobožnosti, dala se je vpisati v to bratovščino, a svojega brezbožnega življenja ni marala pustiti. Nekega večera jo obišče mladenič, na videz jako imenitnega stanu. Ona ga sprejme prijazno z vso postrežljivostjo. Ko sta večerjala, je zapazila Katarina, da so mladeniču vselej kapale krvave kaplje od rok, kadarkoli si je odrezal kruha. Zato ga vpraša, od kod kri? In mladenič ji odgovori, da ne sme kristijan jesti nobene jedi, ki ni pomočena v Jezusovo kri in začinjena s spominom na njegovo trpljenje. Nesrečnica upraša mladeniča vsa prestrašena, kdo je on? Precej zveš, ji odgovori. Ko se podata oba v drugo sobo se hkrati spremeni mladeničeva podoba in se pokaže grešnici s trnjevo krono in z raztepenim telesom. Bi-li še rada vedela, ji reče, kdo da sem, me li ne poznaš? Glej, tvoj odrešenik sem. Katarina, kdaj boš nehala žaliti me? Glej, koliko sem zate trpel; dosti dolgo si me že žalila, zato poboljšaj svoje življenje! Katarina se pri tem pogledu britko zjoka, a Jezus ji prigovarja in pravi: Pogum, ljubi me sedaj tako močno, kakor si me do sedaj žalila. Vedi tudi, da si dosegla to milost radi rožnega venca, ki si ga molila moji materi v čast. Prikazen nato izgine. Katarina se je spovedala drugi dan sv. Dominiku, razdala je ubogim, kar je imela in je odslej tako sveto živela, da je dosegla visoko stopinjo popolnosti. Večkrat se ji je prikazala tudi preblazena devica Marija in Jezus sam je razodel sv. Dominiku, da mu je ta spokornica prav všeč.